

Neljapäev 26. juuni

Just sellel päeval, hommikul kell 9, pidi vastavalt Edelarinde juhatuse uuele otsusele algama rinde nelja mehkkorpuse pealetung Dubno juurde läbimurdnud vaenlase tankigruppeeringule. Just see päev saigi esimeseks tankilahingu päevaks.

Enne kui asuda selle operatsiooni käigu ja tulemuste üksikasjaliku kirjelduse juurde, püüame nii täpselt kui võimalik esitada neli päeva kestnud nõukogude vägede koondumise tulemused, andmed nende dislokatsiooni ja vaenlase asukoha kohta.

Mingit rindejoont selle sõna klassikalises tähenduses sel ajal Lääne-Ukrainas ei esinenud. Olid eraldi asetsevad lahingurajoonid, veel kaitsevõime säilitanud 5. ja 6.Armees väeosade kaitseliinid ning samuti ka maanteed ja sillad, kus liikusid (sageli omavahel segamini) saksa ja nõukogude tankidiviiside mehhaniseeritud kolonnid.

Tervikuna oli olukord Edelarinde põhjatiival kujunenud selliseks. Kindral Potapovi 5.Armees paremal tiival, Ukraina Polesje metsases ja soises rajoonis, liikus saksa jalavägi aeglaselt Kovel suunas. Kindral Muzõtšenko 6.Armees kaitsevööndis oli saksa jalavägi surunud nõukogude väed 40-50 km piirist eemale, Javorovi ja Žolkievi (Nesterovi) joonele.

Pealöögi suunal, kitsas 50-kilomeetrises „koridoris“ 5. ja 6.Armees ühenduskohal, tungisid peale kaks vaenlase tankikorpust: 3.tankikorpus, mille koosseisus olid 14.TD, 13.TD ja 25.MD ning 48.tankikorpus, mille koosseisus olid 11.TD, 16.TD ja 16.MD. Nad liikusid kahel peaaegu paralleelsel marsruudil: 3.TK mööda Ustilug-Lutsk-Rovno maanteed ning 48.TK Sokal-Berestetsko-Dubno suunas. 25. juuni õhtuks olid saksa tankikolonnid välja veninud kümnete kilomeetrite pikkusele alale, seega on võimatu nimetada iga ülaltoodud diviisi täpselt asukohta.

Suurimat edu saavutas 48.TK: esimeses ešelonis pealetungiv 11.TD hõivas peajõududega Dubno, aga eelsalkadega jõudis juba Mizotši-Ostrogini. Korpuse teise ešeloni diviisid (16.TD ja 16.MD) olid veninud Berestetsko-Kozin-Kremenetsi teedel 50 km pikkuseks.

Wehrmachti 3.TK, mis kohtas sõja esimestel päevadel Lutski maanteel nõukogude vägede visa vastupanu, vallutas 25. juunil suurte kaotustega Lutski, kuid ühe hooga edasi Rovno suunas liikuda ei suutnud. Siis otsustas saksa väejuhatust teha vägede asetuses ümberkorraldusi: 14.TD ja 25.MD alustasid lahingutega liikumist kirde suunas Gorõni jõeale Tsumani-Klevani-Deražno rajoonis, aga 13.TD liikus lõunasse Dubno juurde, tõenäoliselt eesmärgiga jõuda välja Dubno-Rovno maanteele.

Sel moel olid kolm neljast saksa tankidiviisist (13.TD, 11.TD ja 16.TD) 26. juuni hommikul koondunud Dubno linna ümbrusesse.

Lahingutegevuse alguses oli nende diviiside koosseis kokku **438 tanki**, sealhulgas **139 Pz-III** 50-mm kahuriga ja **60 Pz-IV**. Need olidki kõik vaenlase jõud, mis võisid teoreetiliselt osaleda „suurimas tankilahingus Dubno juures“. Arvestades aga sakslaste poolt nelja pealetungipäevaga kantud kaotusi, oli reaalselt lahingukorras tanke nende rivistuses veelgi vähem.

Mis aga puudutab veel üht saksa 1.tankigrupi koosseisu kuuluvat tankidiviisi (9.TD), siis see asus väejuhatuse reservis ja ei olnud selleks ajaks veel nõukogude riigipiiri ületanud – kusjuures väga lihtsal põhjusel. 26. juunil tegi Halder oma päevikusse järgmise sissekande:

„...veel reservis olevat von Wietersheimi tankikorpust ei saa rindele viia teede äärmiselt halva seisukorra tõttu, pealegi on need teed niigi vooridega ülekoormatud ja neid ei saa tankidega kasutada...“

Mida sai Edelarinde juhatust nendele vaenlase jõududele vastu seada?

22.MK oli juba purustatud, 16.MK oli antud naabruses oleva Lõunarinde koosseisu, väikesearvuline ja halvasti komplekteeritud 24.MK jäi rindereservi, aga kõige võimsam 4.MK lihtsalt ignoreeris Vlassovi ja Muzõtšenko juhtimisel rinde käske ja jäi kavatatavast vastulöögist omal algatusel kõrvale. Seega said 26. juunil tankilahingust osa võtta ainult neli mehkkorpust: 9.MK, 19.MK, 15.MK ja 8.MK.

Saksa tankidiviiside poolt riigipiirist Dubnoni löödud kiil jagas Edelarinde löögigruppeeringu kahte ebavõrdsesse ossa:

- „Põhjagrupeeriing“ (Rokossovski 9.MK ja Feklenko 19.MK), mis pidi andma löögi Dubnole kirde-suunast, Rovno juurest.

- „Lõunagrupeeriing“ (Rjabõševi 8.MK ja 15.MK koos talle juurdeantud 4.MK 8.tankidiviisiga), mis pidi ründama Dubno-Berestetsko suunas lõunast, Brodõ rajoonist.

Märgime kohe ära ka selle tähtsa fakti, et Edelarinde juhatust ei organiseerinud mingit koostööd ja sidet kahe grupeeringu vahel, ta isegi ei informeerinud komandöre naabrite asukohast ja tegevusest.

Näiteks kirjutab kindral Rjabõšov, et 27. juuni päeva teisel poolel saabus korpuse komandopunkti „rinde auto-soomusvägede ülem kindralmajor R.N.Morgunov. Ta teatas... et kirdesuunast pidi Dubnole vastulöögi andma kindralmajor K.K.Rokossovski 9.MK Klevani rajoonist ja kindralmajor N.V.Feklenko 19.MK Rovno rajoonist. **See informatsioon oli mulle ootamatu.** Seejärel sõitis kindral Morgunov 15.MK-sse ja mingeid korraldusi me temalt ei saanud...”

43.tankidiviisi (19.MK) lahingutegevuse ettekandest loeme:

„...kogu marsi jooksul kuni 26.6.41.a ei saanud diviisi staap kõrgematelt staapidelt mingit informatsiooni rinde üldolukorra kohta“.

Aga mis siis muutus peale 26. juunit? Loeme edasi:

„...diviisistaabil polnud mingeid andmeid vaenlase kohta ega ka meie vägede tegevusest, ka meie lennuvägi ei andnud mingeid andmeid olukorrast orienteerumiseks...”

Kahekordne Nõukogude Liidu Kangelane V.S.Arhipov (sel ajal 43.TD luurepataljoni komandör) kirjutab oma memuaarides:

„...kui 26. juuni õhtul... meie diviis jõudis Dubno juurde, ei teadnud meist keegi, et lõunast liigub meile edukalt vasti kindral D.I.Rjabõševi 8.MK... sama situatsioon kordus ka järgmisel päeval, kui... me koos oma naabritega 36.laskurkorpusest jõudsimel Dubno lähistele, kuid ei teadnud, et linna oli juba sisse tunginud 8.MK koosseisus olev 8.TD polkovnik I.V.Vassiljevi juhtimisel...”

Aga niimoodi nägi situatsiooni 28. juuni hommikul Popel, kes oligi just nendesamade 34.TD vägede seas, mis olid Dubnosse läbi murdnud:

„Kus nad on, need Sõjanõukogu poolt lubatud korpused, mis pidid meile appi tulema? Me oleme üksi, täiesti üksi, ilma naabriteta, sideta, informatsioonita... Rinne on kurat teab kus...”

Ja seejuures lahutasid 28. juunil 1941.aastal põhja- ja lõunagruppi vaid mõned vähesed kilomeetrid!

Avame marssal Rokossovski memuaarid ja loeme:

„...kellelegi ei tehtud ülesandeks ühendada kolme korpuse tegevused. Need viidi lahingusse üksikhaaval ja käigult... Üksikute teadaannete põhjal saime me mingil määral teada, mis sünnib meie suunal. Kuid kuidas lähevad asjad teistes Edelarinde armeedes, seda me ei teadnud. Paistab, et ka kindral Potapov ei olnud paremas olukorras. Tema staap ei saanud kogu selle aja jooksul, mil ma juhatasin 9.mehkorpust, mitte kordagi meid selles suhtes aidata...”

Sellele tuleb lisada, et kõik komandörid viimseni räägivad oma aruannetes igasuguse koostöö puudumisest lennuväega, mis ei katnud meie pealetungivate tankivägede lahingukordi ja ei varustanud neid ka mingigi luureinformatsiooniga. Sellele mingi mõistliku seletuse leidmine on hoopiski võimatu, sest Edelarinde lennuväes oli sel ajal vähemalt poolteist tuhat lennukit, mis sooritasid (aruannete kohaselt) keskmiselt 550 lahingulendu päevas! Kuhu nad siis lendasid? Mis ülesanne võis neil päevil olla tähtsam rinde peamise tankigrupeeringu pealetungi toetamisest?

Kuidagi ebamugav on sellise abitu ja juhmi juhtkonna puhul meenutada kolmandat korda Napoleoni ütlust suurte pataljoni ja sõjaõnne kohta. Parema toome ära sellega samaväärse vene vanasõna – "против лома нет приема" (raudkangi vastu ei aita ükski võte).

Isegi kui arvestada esimeste päevade kaotusi ja tohutut segadust, oli Edelarinde käsutuses veel ikkagi tohtu suured jõud.

Kuidas sellega ka ei olnud, kuid lõunapoolse grupeeringu käsutuses oli (vaatamata esimeste sõjapäevade saladuslikule „tankikaole“) ikkagi veel umbes **tuhat tanki – kaks korda rohkem kui vaenlasel**. Vaieldamatu oli ka üleolek kvaliteedis: ligikaudu kakssada uusimat KV ja T-34 tanki 139 keskmise (igas mõttes) Pz-III/50 vastu kolmes sakslaste tankidiviisis.

Märkimisväärne detail – Halder, kelle päeviku sissekanded olid sõja alguses äärmiselt enesekindlad, kirjutas 26. juunil:

„...vaenlane toob kogu aeg territooriumi sügavusest uusi värskeid jõude meie tankikiilu vastu... jalaväediviiside paiskamine lõunatiiva katteks on võimatu, kuna selleks pole vabasid jõudusid. Loodame jumalale...”

Muidugi ei tasu Halderil, kes müüs oma hinge hitlerlikule režiimile, issanda nime suhu võtta. Kuid kui arvestada selle järgi, kuidas arenesid edasised sündmused, hoolitsesid sakslased ka ise enda eest, mitte ei lootnud ainult jumalale. Tuleb tunnistada, et saksa väejuhatuse leidis kõige õigema, täpselt olukorrale vastava lahenduse – saksa tankidiviisid päästsid ennast möödapääsmatust hukust **PÖGENEMISEGA**.

Jah, just niimoodi. Mingit tankilahingut (nagu 1943.a juulis Prohhorovka all) 1941. aasta juunis ei toimunud. Saksa tankid põgenesid lahinguväljalt Dubno juurest – kuid nad **ei põgenenud tagasi, vaid edasi itta**, sügavale Edelarinde tagalasse. Aga nõukogude mehkorpuste purustamine tehti ülesandeks saksa

jalaväele, kes (kasutades ära Edelarinde juhtkonna aeglust) jõudsid jala marssida piirist Berestetško-Dubno joonele, enne kui seal suutsid pealetungiks hargneda nõukogude mehkorpused.

Kuid saksa kindralid said juba aru (või aimasid intuiitiivselt), kellega on neil tegemist. Pärast saksa tankide läbimurret Ostrogi-Šepetovkani Edelarinde vägesid ja juhtkonda haaranud paanika osutus kõige efektiivsemaks relvaks, palju võimsamaks kui saksa tankide väikesekaliibrilised kahurid. Aga saksa jalaväe visadus ja kindlus oli tugevamad Punaarmee mehkorpuste soomusest ja tulest.

Kuid pöördume siiski tagasi sündmuste järjekindla esitamise juurde.

26. juuni varahommikul läks lõuna pool Rovnot asuvast rajoonist lahingusse 19.MK-sse kuuluv 43.tankidiviis. Kahjuks ei möödunud „tankikadu“ jäljetult ka sellest neil traagilistel päevadel ennast igavese kuulsusega katnud diviisist: esialgselt **237 tankist** läks lahingusse ainult koondtankigrupp, mille koosseisus oli **2 KV-d, 2 T-34 ja 75 T-26 tanki**.

Sündmuste arengust saame teada 43.TD komandöri polkovnik I.G.Tsibini ettekandest:

„...43.TD juhatus peatas taganeva 228.laskurdiviisi jalaväe ja suurtükiväe ning andis neile käsu minna lahingusse koos tankidiviisiga. Pärast hädavajaliku korra taastamist võeti vastu otsus alustada viivitamatut rünnakut...

Diviisi suurtükivägi (43.haubitsapolk), mida veeti traktoritega kiirusel 6 km/h, asus veel teel ja ei saanud rünnaku alguseks tuld avada. Diviisi heaks ei tehtud ühtegi lahingu- või luurelendu, seega ei saanud diviisistaap mingeid andmeid selle kohta, mis toimub vaenlase kaitse sügavuses. Samal ajal võimutses vaenlase lennuvägi õhus, korrigeeris suurtükituld ja jälgis meie vägede liikumist...

Kell 14.00 läksid diviisi tankid rünnakule. Kõige ees olid kaks tanki KV ja kaks T-34 tanki, meie tankid asusid käigult lahingurivisse ja hävitasid marutulega vaenlase tankitõrjesüsteemi ja jalaväe lahingukorra, mispeale vaenlase jalavägi hakkas korratult lääne suunas taganema. Vaenlase jalaväge jälitades sattusid meie tankid varitsuses olnud vaenlase tankide tule alla, kuid etterutanud KV ja T-34 tankid (mida oli terves diviisis ainult neli tükki! – M.S) ründasid vaenlast, nende järel ka T-26 tankid...

Vaenlase tankid ei pidanud vastu meie tulele ja hoogsale tankirünnakule ning hakkasid taganema. Nad püüdsid tiibadel püsima jääda, kuid löödi igal pool meie lahinguväljal manööverdavate tankide poolt positsioonidelt välja. KV ja T-34 tankid, millel polnud küllaldaselt soomustlähbistavaid mürske (!?! – M.S), tulistasid vaenlase tanke ja tankitõrjesuurtükke kildmürskudega, rammisid ja lõmastasid neid oma massiga...

Lahing kestis umbes neli tundi... Vaenlane taganes Dubnosse ja õhkis enda järel sillad, jättes sellega diviisi ilma võimalusest murda taganeva vaenlase jalaväe õlgadel Dubnosse sisse...

Võib-olla veidi vähem täpselt, aga see-eest palju värvikamalt kirjeldab seda päeva 43.TD luurepataljoni komandör V.S.Arhipov (kes sai juba enne sõja algust Nõukogude Liidu Kangelaseks ja lõpetas sõja kahekordse Kangelasena). Ta kirjutab oma mälestustes:

„...kui me kihutasime 26. juuni õhtul fašiste Dubnosse, siis see polnud enam taganemine, vaid kõige ehtsam põgenemine. Saksa 11.TD väeosad läksid segi, neid haaras paanika. See ilmnes ka selles, et peale vangide saime me saagiks ka palju tanke ja soomustransportööre ning üle 100 mootorratta, mis olid meeskondade poolt täies korras maha jäetud. Dubnole lähenedes, juba videvikus, avastasid 86.polgu tankistid äkki, et nende kolonni sappa olid end sättinud kaheksa saksa keskmist tanki – arvatavasti pidasid meid omadeks. Nende tankide ekipaažid andsid koos masinatega alla meie seltsimeeste esimese nõudmise peale. Vangid kiirustasid tavaliselt teatama, et nad ei kuulu natsionaalsotsialistide hulka ja andsid väga meelsasti tunnistusi. Sellist hitlerlike vägede psühholoogilist seisundit, masendumust ja paanikat ei näinud me enam tükk aega – alles pärast Stalingradi ja Kurski lahingut...“

Ei, austatud lugeja, imet muidugi ei sündinud. Tsibini diviis, mis oli juba enne lahingut muutunud faktiliselt kergetankide pataljoniks, ei suutnud Dubnot hõivata ja purustada sinna koondunud kahte vaenlase tankidiviisi (11.TD ja 13.TD) ja kolme jalaväediviisi (299.JD, 111.JD, 44.JD), mille relvastuses oli sadu 37-mm tankitõrjekahureid, mille vastu meie vanad T-26-d oma kuulivastase soomusega oli kaitsetud.

Paljuga ei suutnud aidata ka Rokossovski 9.MK. 26. juuni lahingutes ei suutnudki ta murda Wehrmachti 299.JD vastupanu ja jõuda Dubno kirdeserva.

Järgneva kahe päevaga muutus nõukogude vägede „põhjagrupi“ olukord palju halvemaks. Sakslased tõmbasid Dubno juurde veel kaks diviisi (14.TD ja 25.MD) 3.tankikorpuse koosseisust ja läksid ise pealetungile Dubnost Rovno suunas ning edasi Gorõni jõe poole. Rokossovski meenutab:

„...sõites grupi staabiohvitseridega lahingutpidava 20.TD asukohas olevale kõrgendikule, märkasid ma Dubnost Rovno suunas liikuvat tohutu suurt vaenlase veoautode, tankide ja suurtükiväe kolonni. Aga lõunast liikusid meie kaitseliini poole aina uued vaenlase väeosad...“

Raskete lahingute käigus paisati 9.MK ja 19.MK jäänused 29. juuniks 40-70 km kaugusele Dubnost Klevan-Tutšin-Goštša rajooni, kus nad kindlustusid Gorõni jõe joonel.

Sellest hoolimata täitsid Rokossovski ja Feklenko võitlejad ja komandörid oma ülesande auga – väikesearvuline ja halvasti relvastatud „põhjagrupeeriing“ tõmbas enda peale kolm neljast saksa 3. ja 48.TK tankidiviisist, kergendades sellega tunduvalt palju võimsama „lõunagrupeeriingu“ olukorda. Näitlikult öeldes sundis 9. ja 19.MK meeleheitlik rünnak sakslasi pöörama end näoga põhja, jättes sellega oma selja võimsa „lõunagrupeeriingu“ tankide vastu kaitsetuks.

Tõenäoliselt ei saanud sakslased sellest tol korral aru. Ja on imelik ning kurb, et ka Punaarmee komandöridel polnud kõige järgi otsustades ülevaadet ei jõudude reaalsest vahekorra ega ka oma positsiooni eelistest.

Vaat kuidas Popel (kelle isiklikus vapruses pole kahtlust) kirjeldab enne pealetungi 8.MK staabis toimunud nõupidamist:

„...Homme võtame sisse lähterajooni ning koostöös Karpezo korpusega anname tiivalöögi vaenlase grupeeringu pihta, mis koosneb (kui uskuda luureettekandeid) viiest tanki- ja neljast motoriseeritud diviisist... Ma arvutasin paberilehel – viis tanki- ja neli mehhaniseeritud diviisi – kokku umbes kaks tuhat tanki (??? –M.S)... Sakslaste arvuline ja tehniline ülekaal sundis meid...“ Jne.

Kui selline informatsioon (täpsem oleks öelda – desinformatsioon) oli komandöridel, kas tasub siis imestada reavõitlejate masendunud meeleolu üle?

„...minuni kostsid üksikud kõnekatted:

- *Tal (vaenlasel – M.S) on sinu BT kohta viis tanki ja kümme kahurit...*
- *Huvitav, vennad, kui palju meist on homme õhtuks õhtusöögiks elus...“*

Aga need pole piasjad. Raske on loota edule, kui sõdurid lähevad lahingusse sellises meeleolus...

Fraas „vaenlase tehnilise üleoleku“ kohta pole samuti juhuslik. Edasisest kirjeldusest selgub, et Popelit (aga tema polnud ju reatankist, vaid mehkorpuse komandöri asetäitja) polnud keegi üldsegi informeerinud vaenlase lahingutehnika nõrkadest ja tugevatest külgedest:

„...kõige halvemini tundsi me vaenlase tankivägesid. Meil oli mõningaid andmeid Hispaanias sõdinud tankide kohta. Kuid seal osalesid, esiteks, ainult kerged masinad ja teiseks, peale Hispaaniat tegid sakslased tõenäoliselt muudatusi oma tankide konstruktsioonidesse...“

Uskumatu! Milleks siis sõitis Tevosjani komisjon 1940. aastal läbi kõik saksa tankitehased? Milleks siis osteti tolle aja parim saksa tank Pz-III, milleks teda katsetati Kubinka tankipolügoonil? Kuhu siis kadusid nende katsetuste tulemused, kus tehti kindaks Pz-III kõik omadused, kaasa arvatud müratase?

„...sakslased tulistasid silda ja jõge ületava tanki esiosa tabas mürsk... Aga tank jätkas liikumist, nagu poleks midagi juhtunud, ta keeras paremale ja suundus rahulikult meie poole. Tuleb välja, et sakslaste tankitõrjekahurid ei läbista meie tankide esisoomust. Kasulik avastus! See tõstab meie inimeste meeleolu... Ma andsin need saksa tankitõrjekahurite vaatlustulemused raadio teel edasi polgukomandörile. Vastuseks kuulen Volkovi häält:

- *Aitäh heade uudiste eest...“*

Kasulik avastus??? Nõukogude Liit ju ostis Saksamaalt kolmekümnendatel aastatel sellesama 37-mm tankitõrjekahuri! Kusjuures kui polügoonikatsetustel selgus, et selle reaalne soomustlähivastus oli halvem kui tehnilistes andmetes kirjas, algas suur skandaal, mis lahenes alles kuu aja pärast (selgus, et nõukogude soomustlähivastatavuse standardid olid palju rangemad saksa omadest). Nii et tuleb välja, et kõik need katsetuste protokollid, mida ehtisid ähvardavad pealdised „täiesti salajane“, peideti lihtsalt kuhugi seifidesse?

Pärast seda, kui 8.MK oli sunnitud raiskama neli päeva mõtetutele marssidele, nõudis rindejuhatus viivitamatut pealetungi alustamist – kuid mitte Dubnole, vaid Brodõst Berestetškole. Löögisuuna valik on äärmiselt veider. Isegi Ukraina 2002. aasta autoteede kaardil ei ole nende linnade vahel ühtki korralikku teed, maastik on kaetud metsaga koos suure hulga väikeste jõgedega. Aga Brodõst Dubnosse viib peatee, mis kulgeb täiesti avatud maastikul – kaardil pole mitte ühtegi „rohelist laiku“.

Korpusel tuli alustada rünnakut ilma maastikuluureta, ilma vaenlase jõude kindlaks tegemata, ilma suurtükitule ettevalmistuseta. Lubatud lennuväediviisist ei ilmunud taevasse päeva lõpuni mitte ühtegi eskadrilli. Faktiliselt ei olnud mehkorpuse pealetungivõõndist vasakul asuvad kaks laskurdiviisi (139.LD ja 141.LD) Popeli sõnul „mitte midagi kuulnud korpuse eelseisvast pealetungist. Aga need oleksid võinud palju aidata“.

Ja kõigest sellest hoolimata – „raudkangi vastu ei aita ükski võte“. Vaatamata häbiväärsele ettevalmistusele ja organiseerimisele, oli **8.MK pealetung 26. juunil tähelepanuväärselt edukas**.

Kindralmajor T.A.Mišanini 12.TD ületas suurtükiväe ja motolaskurite toel soostunud maa-ala ja forsseeris kella 11 paiku Slonovka jõe. Kella 16-ks vallutas selle diviisi 24.tankipolk rängas lahingus Lešnevi küla (20 km Brodõst põhjas). Lešnevi juures toimus ka esimene tankilahing. Popel kirjeldab seda nii:

„...saksa tanke oli meie ees umbes viiskümmend... Tankid olid (see on nüüd näha) keskmised – Pz-III ja Pz-IV...“

Need arvud on muidugi kõvasti liialdatud. Saksa 11.TD-s oli enne lahingute algust kõigest 67 sellist tanki. Pärast olid kaotused 23. juunil Radehhovi juures, samuti kanti kaotusi ka läbimurdel Radehhovist Dubnosse. 26. juuni päeval pidas osa 11.TD jõududest lahingut põhja pool Dubnot 19.MK vastu ning samaaegselt alustas osa jõudusid liikumist Dubnost Ostrogi peale. Nii et kohtuda 8.MK tankidega Lešnevi juures (50 km Dubnost läänes) võis ainult väike grupp saksa tanke.

Kuidas sellega ka ei olnud, kuid Popeli mälestustest lähtub, et vähesed terveksjäänud saksa tankid olid sunnitud end põgenemisega päästma:

„...sakslased löid vankuma ja panid rühma Pz-IV katte all punuma. Jooksid avalikult, abitult, argpükslikult... Meie KV-d vapustasid hitlerlasi...“

8.MK paremal tiival pealetungiv polkovnik I.V.Vassiljevi 34.TD hõivas 26. juuni õhtuks Hotõni kohakese (25 km Brodõst põhjas) ja jõudis Berestetško-Kremenetsi maanteele. Berestetškoni jäi vähem kui 15 km. 34.TD väeosad hävitasid kolm mootorratturite pataljoni, 10 tanki ja 12 kahurit, võtsid vangi üle 200 Wehrmachti 48.tankikorpuse sõduri ja ohvitseri.

Tundus, et veel natuke – ja käegakatsutav edu muutub operatiivse tähtsusega läbimurdeks. Ja see pole sugugi diletandi arvamus. Kindral Rjabõšev kirjutab oma memuaarides:

„Saates rindestaapi ettekande korpuse edukast tegutsemisest, olin ma kindel, et rindejuhataja annab korralduse edu arendada, vaenlane purustada ja riigipiiri juurde paisata...“ Tasub märkimist ka see rõõmustav fakt, et edu saavutati minimaalsete lahingutehnika kaotuste hinnaga: 12.TD kaotas lahingus 8 tanki, veel kaks jäid sohu kinni, 34.TD kaotused olid kõigest 5 tanki.

Vaja oli veel ainult „väikene pingutus“ – saavutada lõpuks ometi aktiivne tegutsemine metsades ringihulkuna 15.MK poolt, seada sisse koostöö jala- ja suurtükiväega, katta pealetungivaid tanke õhust – ja siis **oleks ainult ime suutnud sakslasi hävingust päästa.**

Imesid juhtub mõnikord. Kõige sagedamini sooritavad neid inimesed ise. Mäletate, kuidas see vanu aegu kirjeldavates raamatutes sündis: kurjategija asetask oma pea tapapakule, timukas tõstis hoovõtuks kirve – ja just siis kappas kohale kuller „meie armuliku kuninga“ armuandmiskäsuga.

Niisiis, kui „kurjategijaks“ olid saksa vallutajad, „tapapakuks“ oli Dubno, „kirveks“ olid Punaarmee mehkorpused, kes siis esines „armuliku kuninga“ rollis?